

lapszálkák

HALMOSI SÁNDOR

GONDOLAT KIADÓ

„Ha sok a fény, szemet hunyunk./ Sok a fény. Nem hunyhatunk szemet.” Halmosi Sándor letisztult versbeszéde egyre szálkásodik, szálkák támadnak benne, a legváratlanabb helyeken, máskor meg szakadozik, repedezik a vers pulzáló teste. Elég megérintenünk, saját „patchwork-életünket” érzékeljük máris. Jól járunk, ha megsebez. Nincs vers, amelyben ne találnánk egy üres helyet, ami a mienk, az olvasóé. Finoman modern és lélek-közeli világérzékelés, elkülönülő Halmosi-brand. Precíz, angyalsűrűséget megbízhatóan mérő költészet.

Visky András

HALMOSI SÁNDOR

Napszálkák

*Köszönöm Reményi József Tamás konstruktív javaslatait,
Fábián István baráti és szakmai segítségét,
Birizdó Gabriellának az angyalszűréséget.*

© Halmosi Sándor, 2020

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

HALMOSI SÁNDOR

Napszálkák

GONDOLAT KIADÓ
BUDAPEST, 2020

*Mise ez.
Utolsó áldozás.
-Pilinszky-*

Olyan erős

SEMMIÉRT EGÉSZEN

Szinte mindent kimondtak már, alig lehet közlekedni a sok taposóakna között, mégis, becsukott szemmel is át lehetne rohanni. Nincs már gondolat, ami ne robbant volna fel, nincs ember, aki visszatartana.

SORVEZETŐ

Ha mégis kitavaszkodna, még mindig
ott lennének a csűrök. A csűrök között
légvonalban egy elnyújtott, nagy ölelés.
Fölötte nulla mértékű, sűrű halmazok,
alatta kontinuum. Derékig gázolsz
benne, de megtalálalak az eredőben.
Meggönnyezed, amikor kilépünk belőle.
Nevetsz, amikor bontom a sort.

OLYAN ERŐS

Hallod, érzed? Olyan erős, olyan hangos,
és olyan megkerülhetetlen a jelenlétünk,
a gondviselés jelenléte, és olyan közeli
a szorítása, hogy nem is érzékeled, azt hiszed,
nincs itt senki, egyedül vagy, magadra hagyott
az Úr, ha létezik egyáltalán, és csak ő van itt,
a gyáva és kajánul vigyorgó gonosz, pedig
angyalsűrű itt minden, és fényből van minden
szálka, és az első vákuum, az első légüres tér
atom és atom között fényévekre van, a nagy
kanyaron túl, a férges kőrísfában, amit megettek
rég a hitványságok és a többi sötét anyag, az első
emberben, az első ember előtt, a nő illatos
kezeiben az illatos gyümölcscsel, ami a szó,
a te szavad, amit nem mersz kimondani.

ANNYI GYÜMÖLCSFÁT

Annyi gyümölcsfát ültetnénk, ahány
mulasztásunk volt, és ahány csemete
elférne az autómban. Mindegyikhez
járna egy gyerekrajz is. És egy térplasztika.
Gyümölcsérésig szómegvonás.
Mit mernél utána kimondani?
És azt a gyalázatot, ami ehhez az idillhez
vezetett, jó szívvel megismételnéd-e?

VAGY, AKI VAGYOK

Arra gondolok, mit csinálsz éppen.
Hogy fájó derékkal hogy bírod el ezt
a sok semmit. Hogy a minden, ami űz,
hamarabb fullad-e ki, mint hogy kettőt
csuklasz, és eláraszt mindent a bűz.
A mindent úgy értem, hogy sem mi,
sem ti, sem ők. Te, aki lelket leheltél
belém, beléd. Aki azt mondtad,
a szeretet nem kér, de van.
Vagy, aki vagyok.
Karóba húzott csend.

EGY MOLEKULA

A szavaknak nemcsak ereje,
de története és családfája van.
Sok ezer év, visszaélés, erőszak,
családállítás után végre megérkeznek.
Hozzád.
Hozzám.
Az asztalon verstekercsek.
A szobában pipadohány és a létezés forró,
mézes illata.
A versben mindig egy üres hely.
A teremtésen egy üde folt.
Heggel.

Láttál sírni.
Láttalak napestig fújni a lélekről a port.

A 10. ELEM

Mindig úton, két csészényi aggodás és csend
között. A világ olyan, amilyen, és az emberek
benne inkább ministránsok, mint szentek.
És ma már a lányok is perselyeznek.
Aki tud versül, lélekül hallgat.
Aki pofozni nem tud, bírnia kell a pofonokat.

DOBOGÓ KŐ

Mert véletlenek ugye nincsenek. Rend van.
A torokban és a gyomorban lüktető
örökös hiány. A gerincsérv. Az utolsó szó utáni
mázsás csend, ami a vers. Haláltusa. A gondolat
teremtő kíméletlensége. A nyelv hiátusa.
És beszélni, beszélni mégis.

JUSTIE

Ha elengedné, magát hagyná ott.
Ha elengednéd, a kő gyurmává válna
kilapított gerinceden.
A szerelmesek padján ülsz, egyedül.
Körben kúpokban a térkövek és a homok,
a maszkos, snájdig faragók.
Tudod, hogy csak a munka
és a szeretet ment meg.
Tudod, hogy csak a munka
és a szeretet menti meg.
Akit az élet aggódással megvert,
megveri anygali türelemmel is.
És akinek még dolga van, annak száz év
egy szempillantás, száz karantén egy
lapos óra. Hajnalban fog érkezni.
Mekkocantja az ablakod, és leteszi
a párkányra a gyömbért, amit messziről
hozott. Citromfűillat árad a hajából,
nevetése levet ereszt.

HA KIMONDOM

Ha kimondom, ha csak rá gondolok,
elhalkul a háttérsugárzás.
Vannak, akik azért hallják.
Az érzékenyek, a médiumok
ebben a pulzálásban élnek, szeretnek.
Őket, a látókat nem szereti senki.
Őket, a látókat nem látja senki.
Diszkóüktetésben orráig sem hall az ember.
A Salvator-kápolnából küldesz esemest,
Mester-és-Margarita-giffel.
Belecseng az éjszakába.
Csenddel lájkolom.
Reggelre lemerülünk.
Az egész világ.
És akik ott fent sétálnak,
azon az ösvényen, ők ketten is.

MEGSZÁLLOTTNAK KELL LENNI

Megszállottnak kell lenni ahhoz, hogy le
merjünk mindig ugrani, megszállottnak
és örülnék. És minél inkább nem mer a test,
annál inkább akar a lélek. Az utolsó szakadt
inak nem tartják már, nem is rántják vissza.
Az a bizonyos misztikus kilépés, és a forrás
néma lüktetése, szünet. Különös illatok.
Vágás. Tárgyak hangtalan koppanása.
Rángatózás, flash. Végtelen szünet. Aztán
visszatérés a testbe, megint a szavak, a beszéd
mímélése. Hangzavar. Tátogás.

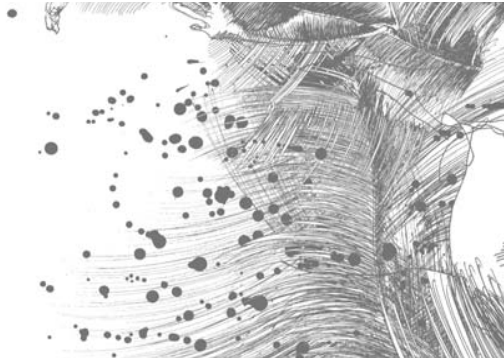
ILYENKOR MINDIG

elfog a félelem és az ölelésvágy.
Pedig a kegyelmen túl is lélektisztás van.
Elesni ott a legszebb. És a legnehezebb.
A rothadás ezt nem érinti. A szentet,
aki itt és most te vagy, nem.

MINT EGY RANDEVÚN

Mint egy randevún, valami mindig
megtapad. Hol a színe, hol a fonákja.
Patchwork-életünk percenként dagad.
A perc nem az időben van.
A síp nem a mi szánkban.
A gyónás, mint mindig, elmarad.

Napszálkák

SZENTKÉPEK ÉS IKONOK KÖZT

Szentképek és ikonok közt az embernek
lenni fülledt, áporodott másnaposságában.
Mocskos a kilincs, gyűrött az ágynemű,
gyűrött a szőnyeg, minden négyzetmilliméteren
szeretetlenség, mulasztások, a megbocsátás és a
bocsánatkérés görcse. Pedig a másnaposság előtt
mámor volt, átszellőztetett világok, ihletett
tereken sürgő-forgó emberek. Mi történt?
Semmi. Az a majdnem semmi. Az a 21 gramm.

NAPSZÁLKÁK

Az első napon még fényes volt minden, jól látható. És így észrevették az első szálkát az ő szemében, mely fából volt, és kivették azt. És látták, hogy ez így jó, és este lett és reggel, második nap.

A táj korhadni kezdett, csak a vastag, impregnált gerendák nem. Mindenre egy halvány árnyék vetült, a hegedű halkan sercegett. És észrevették a második szálkát az ő szemében, mely szerintük fémből volt, és kivették azt. És látták, hogy ez így jó, és este lett és reggel, harmadik nap.

És fémesen süvített a szél, és nehezebb volt már a légzés, amikor kivették a harmadik szálkát, mely a növények és minden érző lény idegeit, inait és a tüdő kosarát tartotta, és ez fájt. Ők csak nevettek ezen, de úgy vélték, hogy ez jó, és este lett és reggel, negyedik nap.

És szürkülni kezdett a táj, szomorú eső esett, amikor is kivették szeméből a negyedik szálkát, vagy azt a kis apró fénylő valamit, amit annak tartottak. És úgy találták, hogy ez salak, és este lett és reggel, ötödik nap.

Hideg borzongás futott végig a mezőn, de nem keresett senki elesetteket, a tömegsírok hallgattak a nagy súly alatt, de az ötödik kéz nem remegett kivenni valamit, amit ők ötödik szálkának véltek. És úgy találták, hogy ez pont így jó, és este lett és reggel, hatodik nap.

Amikor is hiába keresték az utolsó szálkát, nem találták, még nagyítóval sem. Szürkületkor látták meg, melegen fénylett, és akkor felsejlett bennük, hogy a többi is igen hasonlított rá. De kivették mégis, annak rendje és módja szerint. Mert az írás beteljesedik. Minden írás beteljesedik. És tévedhetetlenségük és a jól végzett munka örömének biztos tudatában hátradőltek, és eldöntötték, hogy a hetedik napon pihenni és ünnepelni fognak. És este lett.

PURGATÓRIUM

Nem érzem már a közelséget, de a testem még magán viseli jegyeit. Ha elmegyek valami mellett, önkéntelenül hozzáérek, végigsimítom. Emlékszem a felületekre s a felületek alatt húzóódó árkokra. Hogy képes voltam átvenni az emberek rezgését, és a föld másik végéből is megérezni, ha osztódik a sejt. Én találtam ki a szerelmet, kezem alatt remegett minden. Együtt lüktettem, együtt lélegeztem a dolgokkal és a dolgok közé szorult emberekkel. A dolgok egymás után kiváltak, keringenek a mag körül. Pokoli a csend.

#NAPÚTma

Elnémult hát a hangos szoba,
Eltompultak a zsibbadt tagok.
A falakat vacak, sunyi csend üli meg,
Az asztalt gyáva hallgatás.
Lefolyik a fény, ha meggörbül az élet.
Szikra, árulás.

KALI-JUGA-TANGÓ

Ha sok a fény, szemet hunyunk.
Sok a fény. Nem hunyhatunk szemet.

GÖRÖG DRÁMA I

Azt mondod, drámákban élek,
azt mondom, talán.
És annyit még: félek.
Azt mondod, ennyi volt,
azt mondom, ennyi se lesz,
ha kihúzzuk fogát a fénynek.

Féreglyuk, és az a másik, a fekete
nyílik meg minden gyűlölködő szájon,
minden mozdulatban, mi nem őszinte,
a gondolatban, ha távol, a nem direkt
beszédben, és az imában, ha álca.

Ecet és só
Gleccsereken
Halódó hó
Hideg napok
Délvidéken
Sztálin-kesztyű
Kutyatej-fű
Patmoszi szó.

Azt hallasz, aki vagy,
elmentél, ott ragadsz
a kútnál, de nem inni kérsz.
Mindenki joga a kábulat,
számszara-világ, számszara-kéz,

ha megfogtad, enni kérsz?
Eredő bűn a vakság?
Ha megvan, elenged?
Az életed legyen az ima,
és ne az ima az életed.

Hajnalban könnyebb a lélek,
este könnyebb a test.
Milyen öröm az, amit csak úgy el lehet rontani,
és milyen világ, amit bárkitől csak úgy elvehetsz?

MÁRIA KÚTJA

Mert nem az a dolgunk,
hogy könnyű legyen.
Hanem hogy könnyűek legyünk.
Ha mégoly nehéz is.

MÍTOSZ ÉS VALÓSÁG

Hogy a fény mozgat-e minket, vagy a sötét súrlódása, nem tudom. De azt tudom, hogy előre megyünk, és a forma számunkra az absztrakt, és a múlt, mely átírható. Hogy szilánkokból rakjuk össze magunk, hogy ólom és üveg vagyunk, fénylő és matt szorítás. A fehér szükséges és elégséges számú árnyalata. Magányos cédrus, ezüsthíd-hatás. Az Aranykorban élünk, de nem veszünk róla tudomást. Angkorban Buddhák és majmok. Velemben, mely az Máriáé, lélekpalást.

CSONTVÁRY

Nem festette meg Jób kirohanását.
Gégetaposott óráiban nem beszélt,
nem engedett a kísértésnek,
hogy Csontváry legyen.
Amikor ember volt, margitkázott.
A fehér belga vászonra, mint a szerzetesek
és a nagy bűnösök az altemplomban,
az oltár előtt a földre, kitárt karokkal ráfeküdt.
Orrában érezte a mandulavirágzást.
Sírt. Nyomot hagyott a vásznon.
A vászon nyomot hagyott az arcán.
Miután felállt, alakított egy kicsit az életrajzán.
Rafaellel bíbelődött és az iglói jelenettel.
Jób kirohanását még nem festette meg.

PÉCS

A nagy Baalbek-terem mögött, az utca
túloldalán az ókeresztény sírkamrák,
szépen kifestve – élet és halál Wittgenstein
előtt. Minden élő a napra siet, vagy Tettyére,
vagy haza. A várfalon belül kodifikált
ostromok. Kívül az Aradi vértanúk útja.

GÖRÖG DRÁMA II

Kettőt szuszogsz,
Lerogysz.
Egyet sem rúgsz,
Felállsz.
Árnyéktalanságod továbbmegy.

STÁCIÓK

Elestél, mert hittél.

Felálltál, mert elvesztetted a hitedet.

Most itt állsz ebben az ájult tavaszban,

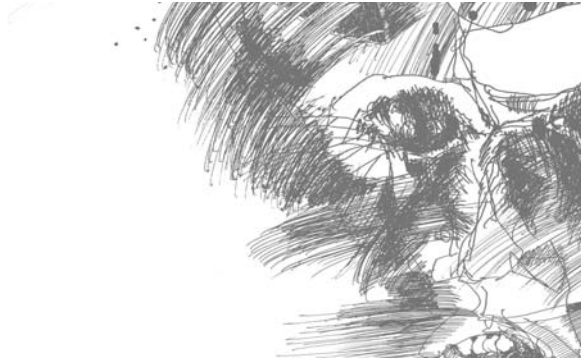
És paskol, mosdat, lecsorog.

Szellőszárít.

AZ UTOLSÓ SZÓ JOGÁN

Ha mondanánk is valamit az utolsó szó jogán,
biztos nem az utolsó lenne. Azt nem mi
mondjuk ki. Jön majd egy nagy, subás angyal,
vagy egy favágó, egy kántor (van különbség?),
és lerogy elénk, és zokogni kezd. Talán nem
is könnyel, talán nincs is hozzá közünk.
De ha feláll, és szembefordul, kórusban zeng
a világ összes bocsánata. A tiéd is.

Apokrif

KÍSÉRTÉS

Méghogy nem érezni a vezetést?
Mint a barom és a jobbágy a szíjak
véres, csatakos szorításában, az eke
szarva előtt. Mint az angyalok,
eligazítás után.

HUZAT

Az utolsó áldást megkaptad ma is,
mit akarsz még? Tágulás fog el, a sírás
utáni sírás, ami beékelődik az ácsolatba,
de azt a pár lépést még meg kell tenned.
Nézz fel. A halálba menők köszöntenek.

APOKRIF

És mindig összesúgtak a háta mögött,
és kinevették. Volt, hogy összevarrták
a száját, hogy ne beszéljen. Ha tudták,
kikerülték. Ha nem tudták kikerülni,
nekimentek és föllökték. Rendszeresen
ütlegettek, mert tudták, hogy nem üt vissza.
De sose néztek a szemébe. Kigúnyolták
és leköpték azokat, akiket meggyógyított,
rögtönzött színpadokon utánozták gesztusait,
szavajárását. Ezt mindenki tudta.
De azt beszélik, hogy volt egy hely,
ahova a főpapok se léphettek be.
Ott őrizték a szavait ketten, jó pénzért.
Valami masina éjjel-nappal az ellentmondásokat
kereste bennük. Egyszer, hosszú idő után
találtak is egyet. Ettől éktelen haragra gerjedtek,
és kőbaltákkal szétverették, és megölelték
az ezmestert is, aki megalkotta.
(Hiányzik.) Külön szót találtak rá.

BELÜLRŐL HORZSOL

Ha kimondod, felhasítja a látszat vékony bársonyát.
Ha nem mondod ki, belülről horzsol.

KEGYELEM

És körbeölel
És körbezár elől és hátul
És meglapogatja a lelked
Szébbnél szebb ígérekkel
És elhiteti veled, hogy szolgálat
És könnyű borzongás az egész
Megöleltet a világ szépeivel
Elveszi tőled a világ szépeit
A kedves tárgyakat
Amik a kedves emberekkel kötnek össze
Szép szaténokkal feltörli a földről
Taknyodat és nyáladat, amin néha csúszni szoktál
Feltárja a nyelv gyönyörű mélységeit
Amin hallgatnod kell
A vádlóid előtt
Gyengéden megölel
A te gyengédségeddel
Füledbe súg és megcsókol
A tőled tanult örök-pecsét-csókkal
Ellesi tőled a tantrát hiánytalanul
Autogramot kér az örökkévalóságnak
Letörli meggyötört arcodról
A könnyeket
Mégpaskol

És odadob megint az ördögnek
Maga helyett.

Érted.

HOGY NE ŐRÜLJ MEG

Hogy ne örülj meg, meg kell örülnöd minden nap. Mint a nagy utasszállítók felszállás előtt, még a kifutópályán, ahogy lefékeznek, nyitogatják a szárnyakon az életfontosságú lemezeket, tesztelik a kijelzőket, neked is meg kell tanulnod karbantartanod a lelked, naprakészen az érzékenységed, nem kitérni semmi elől, hagynod, hogy a hitványság, mint békés falvakon a vörösiszap, átfolyjon rajtad. Amíg folyik, megtisztulhatsz. Újra és újra.

KÉSZENLÉTBEN

Nem tudod a napot, az órát,
bármelyik pillanatban megtörténhet.
És ha megtörténik, meg fog történni
még egyszer. És sokszor, akárhányszor.
Ami eddig volt, nem számít.
Mész a csontban, derékig.

HA MEGBONTJUK

Ha megbontjuk a köteléket, egyenként vadásznak le. Ha nem vagyunk hajlandók áldozattá válni, megbontjuk a köteléket. Sátántangó.

ARGENTIN TANGÓ

Nem a szépségét nem viseltem el,
hanem ami alatta van. Akkor még
nem tudtam, hogy az van legfelül.
Mint a megváltás. Mint a bűnök
áztatta kádban az öngyilkosok tekintete.

MIT TUD

Mit tud a szobor a kőről, ha esik?

Mit tud a világ Istenről, ha vacog?

GEJZÍR

Ha mindenben ott van, akkor mindenben
ott van. A szeretetben és a gyűlöletben,
a bántásban és a megbocsátásban,
és közte is, az átmenet nélküli átmenetben,
mindenütt. Matematikailag úgy mondanánk,
sűrű a létezésben. Ez tör fel minden viszályban,
ez hull vissza végtelen önmagába.
Pár másodpercre.

AZTÁN SZÉTSZÉLEDÜNK

Aztán szétszéledünk, mint az apostolok. Om.
Nem térítünk meg senkit, nem oldozzuk fel
magunk. Azt mondjuk, ami van. Ha szólít,
követjük. Ha szorít, elfogyunk.
Kifekszünk a rétre. Bujdosónak állunk.
Kurucok közt labanckodunk. Phat!

A MARGÓ ALATT

Amit nem mondunk ki, felírják az angyalok.
Amit ők sem adnak tovább, eget tart.

MERT AZ ERŐ

A végtelen üszök láttán végtelen melegség tölt el.
Színről színre látnak.

ISTEN ARCA

Isten arca nem a rostban van, és nem is a kő kemény magjában. Sokkal inkább az ujjakban, a tenyérben, a simogatásban. Amíg az anyag olyan puha nem lesz, mint angyal kezében a visszadobott kő, veszekedés után a tilolt lélekostor.

Omszk fölött az ég

KORSZAKVÁLTÁS

A szimbolizmus kora lejárt.
A dolgok és a fogalmak megszívták
magukat eddigi vonatkozásaikkal,
és önálló entitássá váltak. Meditációs
objektumokká és direkt kinyilatkoztatássá.
Ami elbírja már kiüresedett jelentését is,
és magában hordozza a csendet. Már
a narratív én sem használ nagybetűt,
és a megilletődés nem egy következmények
nélküli tapasztalás. Az ember új szövetséget
kötött a dolgokkal és fogalmakkal, kész
kimondani őket sallangok és trükközés
nélkül, a maguk törvényei és súlyuk szerint.
Ha megkarcolják a jelenlétet, vállalja érte
a felelősséget. Ha átszakítják a papírt, együtt
szakad velük. Mindenki önmagával azonos.
A pincelejáró ajtaja kitámasztva.
A diófa és az asztal harmattól nedves.
Ünnep van.

KÉTSZAVAS

Jellemző.

Jelentelen.

Beforgatja az eke.

OMSZK FÖLÖTT AZ ÉG

Omszk fölött az ég ugyanolyan,
mint bármely kínai vázán.
Itt fenn a kegyelem igazgat.
Akárha megtérsz,
akárha megtérnek.
A gép hasában alszanak a jámbor
utasok, rápihennek a lenti tülekedésre.
A légiutas-kísérő szeme mindent lát.
Reverendája testhez áll.

TALÁLKOZÁS EGY FARIZEUSSAL

Ami kívül, az kívül.

Ami fent, az fent.

Ha kell, nullával is tudok osztani.

DECONSTRUCTIO

Kiteríteni egy pokrócnyi területre mindent,
ami egy szervezeti egység, mentőautó,
postás, szerelmesek piknikje, kétfős
zenekar, tűzoltó, biciklis honvéd, és ezt
felülről lefényképezni. Magyar találmány.
Szétszedni, egymás mellé tenni, és úgy hagyni.
Azt hinni, hogy ez minden.
Azt hinni, hogy ez jó.
Hogy kinyitva a mellkas, szabadon a szív,
lehántva a fejbőr, és nyilakkal mutatni,
hol a trepanáció. A lélek láb mellé téve,
a sarokban az ihlet, sztaniolba csomagolt
iszonyat. Eszköz, tárgy, ami matéria,
egy sem. Szem kifeszítve, karok széttárva.
A meztelenség, mint stigma.
Az aura feltekerve, mint a *Magányos cédrus*
ama napon. A kép fekete-fehér.
A blende végtelen.

DICHOTÓMIA

A tapasztaló én tapasztal, de nem emlékszik.
A narráló én arra is emlékszik, ami nem történt
meg. Az angyal felment. A vers nem enged.

TÜSKÉK

Költők lennénk, vagy mi.
Ki, ha nem mi, csinálnánk
tüskekoronákból párnát?

JÓ EZT LEÍRNI, KIMONDANI¹

Helsingör Black, vagy a 10-es számú házikeverék.
Tabacum, Stuttgart–West. De ezt kivételesen
nem ott vettem, Józseftől kaptam postán,
és matematikai pontossággal ereszti a füstöt,
ha jól van megtömve. Mert ez a kulcs, a tömés.
A többi már passé, tömény erotika. A lassan
hevülő gömbölyded pipatest, a szájon át lélegeztetés,
és az a mellékesség, amivel kikerül a figyelem,
a beszélgetés középpontjából, de úgy van jelen,
ahogy azt Eckhart mester sem tudná jobban.
Minden szó, minden fogás simogatás, aztán már
hozzá sem lehet érni, a hevülés, amit férfiak
és egész népek sem tudtak uralni, egy olyan
filogenezis, amit nem lehet a csúcson abbahagyni,
ha kihúzod a szárat, szétreped. Az alig látható apró
repedésekről beszélek, akkor is, amikor nem beszélek.
Mert bizonyos dolgokat valahogy mindig elkerülünk.
Foglalkozni kell vele, mert velünk is foglalkoznak.
Törődni kell vele, mert velünk is törődve van, régről.
Levezetni kell, együtt lehűlni, megtartani.
Mert így szép, így érdemes. Minden más csak quicky,
pótcselekvés, gyors numera, eldobott csikk, félperces
mámor. Ha lehűlt, ha kihúztad, az utójáték gyönyöre.
A tisztogatás, a bíbelődés vele csak kedves időhúzás,
álca. Elengedés, várakozás, kimondhatatlan,
titkos kontextus, metafora. Jó leírni.

¹ Turczy István-verssor [in *Tésai napok/Nyitva minden ajtó*]

MONDD, MIT VISZ BE A TRÓJAI FALÓ²

ha falaidat elhordták az évek
és okafogyottá vált
csatába indulni érted,
végső beszélgetésre
– az egyetlen megmaradt fa alatt.
Mit is mondanál? Elég volt? Hosszú?

Imádkozni vágnál, jelnyelven mutogatni a tenger
felé, messze, becsukott szemmel meredni arra
a belső pontra. Múlt nélküli asszony lenni.
Kiherélt férfi mellett kiherélt bosszú.
Állni a fagyos udvaron, a kikészített perzselő,
kések és bárdok között, és azt mondani
a mieinknek: a disznó mehet, most nem ölünk.
Megöleljük egymást, és a tiszta böllérvényben
tangót táncolunk. Aztán szakadjon fel a hajnal!
Az életközeli élmények.

El fogsz menni. Meg fogod keresni.
És amit találsz, nem fog tetszeni.
És amit nem találsz, elkísér.

És vissza fogsz jönni, derűsen, halkán, barnán,
összekarcoltan. Nem lesznek tagadó szavaid.
Sótól, széltől, homoktól formált barázdáidban

² Demény Péter kezdősorára

megül a könny, ha megvigasztalsz, és ha közel
kerülök hozzád. Azt mondom, ez patetikus.
Azt mondod, nem baj. Szereted.
Még a fennsíkon történt, a száraz idők előtt.

De ez most okafogyottá válik.
Mint a disznótoros.

A SZOMJÚSÁG TEOLÓGIÁJA
A SINAI-HEGYEN VAGY EGY ÍRÓASZTAL
IRGALMI NEGYEDÉBEN³

Odaát Szete, Bény, Ipolykiskeszi szép rotundái,
és Bagyan, a legszebb. You are the priest? Yes, I'm.
She loves you, nyi hao, és a yellowsubmarine. Ami
kinyílik benned, bezárul a versben. Ami mégis
kilátszik belőle, ronggyá van rágva. Alanyi cafattá.
Kortárs diófalugas alatt borozunk, kortárs irigyek.
Számból veszed ki a szót, koccintunk. A pinceajtót
feltépi a szél, és azok a hiányok, fénykorukat élík
a dülők és a derítők. A padon a Kali-juga érett
gyümölcssei, szépen egymás mellé rakott almák,
szilvák, birsek, az a zümmögő-súlyos vihar utáni
csend, a te virtusod, az én virtusom, a kicsi bűnök
mellett a nagy mulasztások. Felszakad minden,
és minden hiába szakad fel. Itt sokszor van hideg,
és leghidegebb, az elkülönöződés melege életet,
nehogy eljőjön a mi országunk. De az eljön.
Eljött már, itt van. Itt vagy velem, az Úrral együtt
már hárman, nemzeti családállítás. Igyuk ki
az utolsó keserű poharat. Odaát már Szete,
Bény, Ipolykiskeszi gyönyörű rotundái.
És Bagyan, a legszebb.

³ Turczi István-verssor [in *Tésai napok/Prózáik háborúja*]

VIVISECTIO

Ha így megy tovább, megcsömörlesz
a versektől is. Szalonnán, vízen és kenyéren
fogsz élni. Már, ha lesznek még disznók,
kötöttfogású viadalok ember és állata között.
És ha lesz még élveboncolás, ami a vers.

ZOMBIAPOKALIPSZIS,
DOSZTOJEVSZKIJ-MÓDRA

A végén úgyis ketten maradtok.
Tè és a sírás.
A sírás maradéka.
A nagy történet, amire mindig is vágytál.
A kicsi, kedves, annyiramúló, rohadtszép élet
felmagasztalása.
A jelenlét örökkévalósága.
Aztán a magány.
Az itt és most sercegése.
A jócsendek utáni süket sivítás.
Mert a világot a szépség fogja megváltani.
Vagy a fény a szemedben.
Vagy a maradéka.

KARANTÉN

Alighogy kitört, feltartóztathatatlanul
terjed. Mindent hermetikusan lezártak,
megmozdult ellene az egész világ.
De hiába minden.
A szeretet nem opponálható.

TARTALOM

Mise ez /5

Olyan erős

Semmiért egészen /9

Sorvezető /10

Olyan erős /11

Annyi gyümölcsfát /12

Vagy, aki vagyok /13

Egy molekula /14

A 10. elem /15

Dobogó kő /16

Justie /17

Ha kimondom /18

Megszállottnak kell lenni /19

Ilyenkor mindig /20

Mint egy randevún /21

Napszálkák

Szentképek és ikonok közt /25

Napszálkák /26

Purgatórium /28

#NAPÚTma /29

Kali-juga-tangó /30

Görög dráma I /31

Mária kútja /33

Mítosz és valóság /34
Csontváry /35
Pécs /36
Görög dráma II /37
Stációk /38
Az utolsó szó jogán /39

Apokrif

Kísértés /43
Huzat /44
Apokrif /45
Belülről horzsol /46
Kegyelem /47
Hogy ne őriülj meg /48
Készenlétben /49
Ha megbontjuk /50
Argentín tangó /51
Mit tud /52
Gejzír /53
Aztán szétszéledünk /54
A margó alatt /55
Mert az erő /56
Isten arca /57

Omszk fölött az ég

Korszakváltás /61
Kétszavas /62
Omszk fölött az ég /63
Találkozás egy farizeussal /64
Deconstructio /65

Dichotómia /66
Tüskék /67
Jó ezt leírni, kimondani /68
Mondd, mit visz be a trójai faló /69
A szomjúság teológiája /71
Vivisectio /72
Zombiapokalipszis /73

Karantén /75

www.gondolatkiado.hu

facebook.com/gondolat

A kiadásért felel: Bácskai István

Szöveggondozó: Gál Mihály

Korrektor: Török Mária

A kötetet tervezte: Fábián István

Tördelés és nyomdai előkészítés: Kállay Judit

ISBN 978 963 556 047 9

Halmosi Sándor
(1971, Szatmárné-
meti) költő, műfor-
dító, kiadóvezető,
matematikus.

1989 és 2006 között Németországban élt. A párizsi székhelyű Európai Tudományos, Művészeti és Irodalmi Akadémia tagja. Verseit eddig tíz nyelvre fordították.

Február elején megírja az *Ora et labora* című irodalmi kiáltványt, február végén, hét nap alatt a *Napszálkákat*. Azóta mindkettőt átültették vietnami, spanyol és szerb nyelvre, illetve elhangzottak az idén 30 éves medellíni nemzetközi költészeti fesztiválon is.

Magyar nyelvű kötetei:

A démonokkal flancoló, 2001

Napleány voltál, 2002

Babérliget, 2003

Mely a Salamoné, 2004

Annapurna déli lejtőin, 2006

Gileád, 2009

Ibrahim, 2011

Lao-ce szenvedélye, 2018

Napszálkák, 2020

